

тукъ трѣбва да се заключи, че родътъ на Селимински ще е наследилъ привилегията си отъ твърде старо време, може-би по силата на своето българско благородно потекло, признато и отъ турцитѣ. И навѣрно той се е числилъ къмъ единъ отъ войнишкитѣ разреди, именно соколарския, чиято служба се е свеждала къмъ дресиране на соколи за ловъ на птици. Този аристократически спортъ е билъ известенъ на Балканитѣ и преди идването на турцитѣ, но турцитѣ го подържали съ особена любовъ, бидейки дори нѣкои султани негови ревностни любители (напр. въ XVII вѣкъ Махмудъ IV, който е пред-приемалъ помпозни ловни излети тъкмо къмъ Сливенския балканъ и Ямболско).

За прадѣдо си Драгойчо, на чието име била кръстена една махала въ града, нашиятъ авторъ не казва нищо повече; така сжщо и за вуйка си по майка, Гендо Вълковъ, който билъ градски първенецъ, „клуцохорски султанъ“, и ималъ грижа да съхранява семейната архива отъ хрисовули и фермани, както и многото собствени бележки „за разни важни събития“. Всичко това е за насъ сжщо тъй безвъзвратно загубено. По майка Селимински трѣбва да е билъ близъкъ на рода Газибарови. Веднажъ той поменува братовчеда си Лазаръ Газибаровъ, като пълномощникъ на сто забѣгнали семейства отъ Сливенъ при заселването имъ въ Ромъния следъ 1830 г.; а другъ пжтъ, говорейки за убийствата на българи въ Турско следъ сключване на Одринския миръ, той забелязва кратко: „отъ моитѣ роднини сж убити Станчо Лазаровичъ въ Сливенъ и синъ му Лазаръ въ Нова-Загора“.

Какво е било ранното детинство на Селимински, съвпаднало съ кърджалийскитѣ вълнения, можемъ да сждимъ вече по убийството на баща му. Останалъ сиракъ, той се прибралъ при дѣдо си по майка, Георги Драгойчовъ, и при баба си Драгана, които го гледали съ голѣми грижи. На 7 години той преживява една ужасна сцена, която никога не може да забрави и отъ която извлича единъ цененъ урокъ. Веднажъ, именно, посрѣдъ нощъ въ кжщата имъ нахълталъ пияниятъ турчинъ Хасанъ Ирмазлъ. Дѣдо Георги се скрилъ; при огнището останали бабата и внучето ѝ Юрданъ. Турчинътъ хваналъ детето и заплашилъ баба Драгана, че ще го заколи съ ятагана си, ако не се яви дѣдо Георги. Тъкмо въ